

Hensyn ved Bjergelønnens Ansættelse, naar den, som foreslaaet i Lovforslaget, ikke i Loven fastsættes til en vis Størrelse, men bestemmes ved Skøn efter alle de i det enkelte Tilfælde tilstedeværende Omstændigheder. Derimod maa, som anført. Skibet enten være forulykket eller stedt i Nød, det vil sige ud-sat for at forulykkes, hvis der ikke ydes det Hjælp. Forudsætningen er, at det ikke kan frelse sig ved egne Midler, ligesom det ligger i Begrebet Bjergning, at der bringes Hjælp udenfra, det vil sige, af Personer, der ikke høre til Skibet og forsaavidt heller ikke ere forpligtede til at arbejde for det. Naar der i § 91 tillægges Skibets Mandskab Godtgørelse for den det paalagte Deltagelse i Bjergningen i Tilfælde af Skibbrud, komme vistnok de i Henseende til Fastsættelsen af Bjergeløn og Sikkerheden for Sammes Betaling givne Bestemmelser til Anvendelse, men rettest er det dog, ikke at opfatte Mandskabets Arbejde som egentlig Bjergning, men snarere som et ekstraordinært Arbejde, det udfører ifølge sit Tjenesteforhold til Skibet, hvorfor der gives en ekstraordinær Betaling. Bistand til at hjælpe et Skib ud af en Forlegenhed, til at fremskynde dets Fart o. s. v. kan ikke henføres under Begrebet Bjergning eller fordres vederlagt og behandlet efter de om Bjergning givne særlige Regler, selv om det hjælpsne Skib maatte have befundet sig i en uheldig eller endog mislig Stilling, naar der dog ikke kan siges at være Nød eller overhængende Fare til Stede. Bugfers t. Eks. et Skib i Bindstille ind i Havn eller ydes der et Skib Bistand til at gennemsejle Fsen for at det kan komme ind i en bestemt Havn, bliver det ikke Bjergning, fordi det er af stor Betydning og Interesse for det paagældende Skib hurtigt muligt at komme ind i Havnen; ej heller er det nok, at Vejret er uroligt og at det kunde være forbundet med Fare at blive liggende, navnlig gælder dette, naar Skibet i Nødsfald kunde vende om eller søge ind i en anden Havn. Et Dampskib, der har mistet sin Strue, kan vistnok være i en mindre behagelig Stilling, men hvis det dog kan klare sig nogenlunde, i alt Fald ind i Møllehavn, ved Hjælp af sine Sejls, kan det ikke siges at være i en saadan Nød, at en det ydet Hjælp skulde kunne betegnes som Bjergning. Er der derimod overhængende Fare for, at Sejlskibet, der i Bindstille ikke kan komme af Stedet, af Strømmen vil blive sat ind paa Skærene, eller at et Skib, der er kommen ind i Fsen, vil blive struet i Stykker af denne, eller har Dampskibet mistet ikke blot Skruen, men ogsaa Masten og Sejls, saa at det forsaavidt er hjælpeøst, da vil den Hjælp, der ydes,

vel kunne kaldes Bjergning. Naturligvis er det Søretten, der i paakommende Tilfælde efter Skøn over samtlige foreliggende Omstændigheder maa afgøre, om den til Begrebet om Bjergning hørende Nødstilstand har været til Stede.

Ret til Bjergeløn tillægges i § 224 enhver, der bjerger eller „medvirker ved Bjergningen“. De sidste Ord omfatte ogsaa den, hvis Virksomhed under Bjergningen er gaaet ud paa at redde Menneskeliv. Vel er der ikke fundet Anledning til efter engelsk Rets Eksempel at tillægge dem, der ved Bjergning af et Skib frelse Mennesker, Fortrinsret fremfor al anden Bjergeløn; men paa den anden Side synes det at være ubestrideligt, at de, der ved Fordelingen af det Arbejde, som udkræves ved Bjergningen af et forulykket Skib, overtage Menneskenes Redning, ikke bør være ringere stillede eller have mindre Krav paa Løn for deres Anstrængelser og Opofrelser, end de, som redde Dele af Skib eller Gods. Den Indbending, at Redning af Gods og Redning af Menneskeliv ikke kunne sammenstilles, og at Takstationen af, hvor stor Del af den hele Bjergeløn, der kan tilkomme dem, der have reddet Mennesker, derfor let bliver en Vilkaarlighed, kan der formentlig ikke tillægges nogen Betydning; der synes ikke at kunne være nogen sær Vanskelighed for Retten ved, i Tilfælde af Tvist om Bjergelønnens Fordeling, efter Lovforslagets § 228 at bestemme, hvad der efter Rimelighed og Billighed, under Hensynstagen til de i § 225 nævnte Omstændigheder, bør tillægges de Bjerger, som have besørget Menneskenes Frelse. Reddes Menneskeliv derimod udenfor Bjergningstilfælde, uden at der altsaa kan være Tale om en Forbindelse imellem Redning af Mennesker og Bjergning af Gods, vil der ej heller kunne blive Spørgsmaal om Betaling af Bjergeløn for Redningen af Mennesker, idet Bjergeløn jo betales af det bjergede Gods.

Det er nemlig, som det ogsaa udtrykkelig siges i § 224, et væsentligt Moment i Begrebet om Bjergeløn, at den udredes af, og ikke — udenfor særskilt Aftale om Betaling for forgæves Forsøg paa Bjergning, hvorom mere nedenfor — kan gaa ud over, Værdien af, hvad der bjerger. Ogsaa her gælder den almindelige Regel, der ligger til Grund for Bestemmelserne i § 7 og i § 54, at den Risiko, som er forbunden med en Spørris for Skib og Gods, ikke for Reder og Ladnings-ejer udstrækkes ud over Skib med Fragt og Ladningen, saa at der ikke, udenfor særlige Kontrakt- eller Delikts-Forhold, bliver Spørgsmaal om personligt Ansvar for dem. Til Gengæld have Bjergerne dels Søpante-